

kommunale Selvstyre, som jeg nævnte det for et Øjeblik siden. Jeg skal erindre om, at det ærede Medlem Hr. Rytter, den daværende Justitsminister, i Juni 1920 meget stærkt anbefalede det Lovforslag, han den Gang fremsatte om Kødkontrol paa Landet, og med Hensyn til Motiveringen bød Anbefalingen paa flere interessante Momenter. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at pege derpaa og skal blot lige nævne et enkelt Punkt, som jeg finder var meget betegnende for det ærede Medlem Hr. Rytters Anbefaling af Lovforslaget i 1920. Det ærede Medlem Hr. Rytter henviste den Gang til Sønderjylland, hvor man fra den tyske Tid havde en langt mere effektiv Kødkontrol; hvis man ikke forandrede den danske Kødkontrollov, naar den skulde til at gælde for Sønderjylland, vilde det derfor for de indlemmede Provinser blive en sanitær Tilbagegang at komme ind under dansk Kødkontrollovgivning. Derfor anbefalede det ærede Medlem Hr. Rytter som Justitsminister meget stærkt Lovforslaget. Denne udmærkede og berettigede Motivering tillige med mange andre gode Grunde, som det ærede Medlem Hr. Rytter fremførte for obligatorisk Kødkontrol, virkede dog ikke paa en tilstrækkelig stor Del af Rigsdagen, der kom ikke noget ud af Sagen, og Resultatet blev, at daværende Justitsminister Rytter senere fremsatte et Lovforslag om, at den danske, mindre betryggende Kødkontrollov skulde udvides til ogsaa at gælde for Sønderjylland. Dette Lovforslag blev gennemført, saaledes at man i Sønderjylland med Hensyn til Kødkontrol gjorde et Tilbageskridt, fra den Tid, Landet var under Tyskland.

Det har vist sig Gang paa Gang, og det er meget beklageligt, at Modstanden mod en betryggende Kødkontrol, ved hvilken der er vist de videnskabelige Principper og Grundsætninger tilbørlig Skyldighed, særlig kommer fra en bestemt Side, nemlig fra det besiddende Landbrug eller fra dets Repræsentanter i dette Ting og i det andet høje Ting. Det er beklageligt, og det er i hvert Fald for mig uforstaaeligt, idet jeg synes, at man i det besiddende Landbrug maa være i nogen Grad interesseret i at blive sikret gode, sunde Næringsmidler, særlig naar det drejer sig om saa vigtige Levnedsmidler som Kød og Kødprodukter.

Man synes dog ikke at være tilbøjelig til at ville anerkende det. Hvori Grunden ligger, er vanskeligt at sige, det er i hvert Fald vanskeligt at bevise noget i den Retning, men der kan jo tænkes mange forskellige Grunde. Der er maaske nok den Mulighed til Stede, at der i det besiddende Landbrugs Kreds savnes Forstaaelse af Betydningen af Kontrol med saa vigtige Levnedsmidler som Kød og Kødvarer, der er Mulighed for, at der savnes Forstaaelse af den sanitære Betydning af Kødkontrol. Det har saa ført til, at man blandt Repræsentanterne for det besiddende Landbrug i enhver Udvidelse af Kødkontrollen kun ser en Stræben efter at skade det besiddende Landbrug økonomisk. Man har i hvert Fald ved tidligere Forhandlinger om denne Sag kunnet faa den Opfattelse, at man baade mistænkte Ministeriet og de sagkyndige for bare at stræbe efter at komme Landbrugernes Pengepung til Livs, naar der blev fremsat Forslag om en bedre indenrigs Kødkontrol. Det er vistnok saaledes, at en hel Del af det besiddende Landbrugs Repræsentanter ikke er kommet stort videre, end det kongelige Sundhedskollegium var i 1865, hvilket man vil kunne se i Bemærkningerne, som følger med Lovforslaget. Da stod det sikkert meget agtede og ærværdige kongelige danske Sundhedskollegium paa det Standpunkt, at bortset fra enkelte Undtagelser var der overhovedet intet sundhedsskadeligt forbundet med at anvende selvdøde og syge Dyrs Kød til Menneskeføde. Sundhedsfare var der slet ikke Tale om, men det danske Sundhedskollegium hævdede i 1865, at selvdøde og syge Dyrs Kød end ikke kunde være sundhedsskadeligt.

Nu er der ganske vist løbet en Del Vand i Stranden siden 1865, og vilde man nu spørge det danske Sundhedskollegium, vilde man faa et helt andet Svar. Men i det besiddende Landbrug synes man at staa paa ganske det samme Standpunkt endnu den Dag i Dag, som det kgl. danske Sundhedskollegium stod paa i 1865. Man er ikke fulgt med paa dette Omraade, og medens man i de samme Kredse som bekendt paa adskillige Omraader nærer Overtro om mangt og meget, synes man i dette Tilfælde at kunne konstatere noget, som man maaske kan kalde Undertro, nemlig en Undertro paa eller en Undervurdering af Faren ved